

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Osztályozás
	Szerző		Tárgy
	Cím	A jó városatya.	92
	Forrás:	Népszava	Hely
			Idő
			Személy
	Bp.	1915 IX/26	
	(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz)

A jó városatya.

*

Pénteken este hirtelen meghalt *Dr. Mittelmann Bernát* óbudai orvos, a székesfőváros törvényhatósági bizottságának tagja, vagy ahogy másképpen mondani szoktuk: városatya. A közéletmezési tizes bizottságnak óbudai kiküldöttje volt, a bizottság ülésén vett részt, föl is szólalt, eközben rosszul lett, később az egyik oldalfolyosón jártában összerogyott: szívszélhűdés ölte meg. Kötelességének teljesítése közben érte a halál.

Biztosra vesszük, hogy a lapok nem fognak sok könnyet hullatni utána, nem fognak róla „nagy” nekrológot írni. Hát persze. Nem volt üzletember, nem volt kijáró, nem tartozott a „leben und leben lassen” elvének városházi apostolai közé; nem tartozott abba a nagy gárdába, amelynek városházi szereplését — többnyire csak kulisszamögötti szereplését — ez a bölcs szabály irányítja: Nem zavarom a más üzletét, hogy más se zavarja az én üzletemet. Szóval: olyan ember volt, akin és aki mellett nem lehetett „keresni”. Énnélfogva érthető, hogy nem lesz „nagy” halott, nem lesz akkora halott, mint lett volna, ha pausálék és egyéb jók osztogatójaként szerepelt volna.

Dr. Mittelmann Bernát orvos volt a nyomoruságos Óbudán, közlőrl látta a dolgozó nép sirmalmas nyomoruságát, sajnálta és szerette a szegény embereket és szeretett volna rajtuk segíteni. Három évvel ezelőtt beválasztották valahogy a főváros törvényhatósági bizottságába. Akkor a *Népszava* szerkesztőségében fölkereste e sorok íróját, elmondta a főváros

munkásságának helyzetéről szerzett tapasztalatait, elbeszélte reformszándékait és tanácsot kért, hogy a mi véleményünk szerint miképen szolgálhatná a munkásosztály érdekeit. Megmosolyogni való volt az a becsületes nézésű, egyszerű beszédű, derék doktor az ő nyilvánvaló jószándékuságával és... naivságával. Elmondtam neki hogy mit és hogyan akarunk mi, de — mondtam — jaj lesz magának, kedves bizottsági tag ur, ha ezekbe a dolgokba bele meri vágni a fejszédjét, mert önt, doktor ur, nem ilyen célból választották meg, hiszen akik önt megválasztották, éppen ellenkező célu és érdeü emberek. Jaj lesz önnek, ha ezt, meg ezt a dolgot (egész csomót mondtam neki) le meri leplezni vagy csak szóvá is meri tenni. Javaslatokat ugyan tehet, de nem hallgatják meg, lehurrogják; vagy ha meghallgatják mosolyogni fognak a szaván, esetleg azt fogják mondani: hadd beszéljen a jámbor doktor nekünk nem árt, neki jól esik, talán néhány szavazatot is szerez vele a pártjának. Történni pedig az ellenkezője fog annak, amit ön óhajt, mert a háziurak, bankárok, villamosok, nagymészárosok, nagypékek, nagyhentesek, középítőök, közcsatornázók, telekeladók, telek-kapók, szenzálok, kijárók és ezek ügyvédei, fiaí, vejei ésatöbbjei az ellenkezőjét akarják az igazi közérdeknek. Ön, ha komolyan ragaszkodik szándékához, komolytalan alak lesz a városházán; csak akkor lenné ön ott ezzel a törekvésével komoly ember, ha az ön becsületes szándékai a választók nagy tömegében gyökereznének. Egy-két jó ember, jószándéku ember, akit a más szándékuak juttatnak be valamely képviselőtestületbe: meg-

mosolyogják, vagy joakaratu emezessel kezelik; ha veszélyes kezd lenni: kiröpitik.

Szegény jó doktor kedvetlenül távozott. Sajnáltam, hogy elrontottam az illuzióját. Azután kezdte a városházán komolyan venni a dolgot. Fölszóalt különféle kérdésekben, mindig becsületes hittel, becsületes szándékkal; különösen a közéletmezési uzsora és nyomoruság ellen kardoskodott az utóbbi évben. És én tanuja voltam a vásári zsvivajnak, sőt a szánakozó mosolygásnak is, amely ilyenirányu fölszólalásait kísérte. Elküldték a tizes bizottságba (volt egy jó bolond, aki ráért és vállalkozott az operett-bizottságban való szereplésre) ott becsülettel iparkodott valami jót cselekedni. És talán már tudta, sőt bizonyosan tudta, hogy ezelőtt három esztendővel helyesen informáltam.

... Most meghalt szegény. Jó ember volt, jó városatya volt. De mi haszna? mit tudott elérni? ... Jó rendszer kell, anélkül a jó emberek csak befelé lehetnek jók.